

nossements-Ordning her i Norden at indføre et helt nyt System, imod hvilket der maatte ikke ganske uden Høje kunde gøres den Indvending, at det ikke tilbørlig sikrer imod Ulemperne ved kun at udfærdige Konnossement i eet Eksemplar. Man har derfor troet ikke at burde gaa videre end til at aabne Udgang til at benytte det ommeldte Numererings-system, der altsaa, som det ogsaa fremgaar af Affattelsen af § 133, sidste Stykke, kun knyttes som et paa Frivilligheden beroende Supplement til de almindelige Konnossementsregler. Paa denne Maade at aabne Vejen for en videre Udvikling i det praktiske Liv i denne Retning turde vel kunne anses som heldigt.

Da Varer, for hvilke der er udfærdiget Konnossement, ikke kunne forlanges udleverede uden imod Afgivelse af Konnossementet; er det nødvendigt at aabne Udgang til at faa dette mortificeret, naar det er bortkommet. Betingelserne herfor og den Fremgangsmaade, som herved skal iagttages, fremstilles i Lovforslagets § 167, væsentlig i Overensstemmelse med Forskrifterne om Mortifikation af Oplagsbeviser i Loven af 23de Februar 1866 om Oplagshuse, § 9. Man har anset det for rigtig, at Mortifikations-sagen, saavel som Afgørelsen af, hvorvidt en saadan kan tilstedes, henlægges til Retten — her i Landet Sørretten — paa det Sted, hvor Varerne skulle afleveres, idet det maa forudsættes, at de i Sagen Interesserede ville, om ikke just befinde sig, saa dog særligt have deres Opmærksomhed henvendt paa dette Sted. I det sidste Stykke af Paragraffen er den tilsvarende Bestemmelse i Lov 1866 § 9 om Udlevering af Varerne før Dom ændret saaledes, at der gives Ret til, mod Sikkerhedsstillelse, at forlange Varerne udleverede, naar ikke blot Andragendet om Mortifikations-sags Anlæg er bevilget, men derefter Stævning udstedt og Lovlig kundgjort, hvorimod der forinden dette er sket udkræves en særlig Kendelse for at Udlevering maa finde Sted. — Der er ikke i § 167 fastsat noget om Gehyret for de i Paragraffen omhandlede Kendelser; de almindelige Regler maa saaledes komme til Anvendelse indtil der, som det vel tør antages at ville ske, gives Bestemmelser om Betalingen for de forskellige under Sørretterne henlagte Retshandlinger i det hele.

I § 168 gives sluttelig en ganske til Betsellovens § 76 svarende Bestemmelse om den Ret, der tilkommer den, der i god Tro har erhvervet et Konnossement med Udkomst, der formelt er i behørig Orden, til at beholde Konnossementet og gøre det gældende. Nærmere Begrundelse heraf behøves ikke.

Til de udførlige Regler om Godsbe-fragtning er i Kapitlets sidste §§ 169—173 føjet nogle faa Bestemmelser om Passagerbe-fragtning. Den særlig danske Sølovs-kommission havde ikke i sit Udkast fra 1882 optaget saadanne Bestemmelser, idet den gik ud fra, at det kunde overlades til Retsanvendelsen at afgøre de Spørgsmaal, hvortil Passagerbefragtning giver Anledning, paa Grundlag af dette Forholds særlige Bestafsenhed, de i Søloven indeholdte Principper samt de specielle Forskrifter, der findes i den øvrige Lovgivning om denne Befragtning, saasom Lovene om Tilshyn med Udvandrerens Befordring af 1ste Maj 1868 og 25de Marts 1872 og Lov om Tilshynet med Dampfar-tøjer af 24de Marts 1875. Flere fremmede Sølove, navnlig den tydske Sølov og den svenske Sølov af 1864, indeholde imidlertid en Del Bestemmelser om de Spørgsmaal, som formentlig ere af størst praktisk Betydning, og det ses ikke rettere, end at det turde være hensigtsmæssigt i Søloven at optage positive Regler i saadan Retning, om de end maatte faa en noget sporadisk Karakter og ikke give nogen systematisk eller udtømmende Fremstilling af de Retsregler, som gælde med Hensyn til Passagerbefragtningsforholdet. Nærmest har man troet at kunne slutte sig til den svenske Sølov fra 1864, der i §§ 122—125 giver nogle faa, dette Forhold vedrørende, praktiske Bestemmelser, om det end er anset rigtig paa enkelte Punkter at gøre mindre Ændringer.

Hvad de enkelte Paragraffer angaar findes der kun Anledning til følgende korte Bemærkninger. § 169 handler om Befragtningskontrakter, der angaa Befordring af en vis bestemt Person. Da det er det almindelige, at der til de sædvanlige Passagerstibe løses Billet, der, om end et Navn opgives, maa antages at kunne benyttes af andre, finde Paragraffens Bestemmelser jo vistnok næppe megen praktisk Anvendelse; da det imidlertid kan forekomme, navnlig for Skibes Bedkommende, for hvilke Passagerbefordring ikke er den sædvanlige eller væsentlige Opgave, at der kontraheres om Medtagelsen af bestemte Personer, til hvis særlige Forhold der muligvis tages Hensyn, saa at vilkaarlig Ombytning uden Samtykke fra Rederiets Side ikke kan anses tilladelig, synes det hensigtsmæssigt at give Regler for et saadant Befragtningsforhold. Om Rigtigheden af de givne Reglers Indhold turde der vel næppe være Tvivl; jfr. ogsaa de væsentlig dermed stemmende Artikler 665, 667 og 668 i den tydske Sølov, — Lovforslagets § 170 svarer i det væsentlige til dennes Artikler 669—671, dets § 171 til dens Artikel 666.